

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),  
po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2019 r.,  
sprawy **J. P.**  
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i in.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 6 czerwca 2019r., sygn. akt II Ka (...),  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.  
z dnia 16 października 2018r., sygn. akt II K (...),

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć J. P. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji obrońcy, wyrokiem z 6 czerwca 2019 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z 16 października 2018 r., którym J. P. został uznany za winnego popełnienia szeregu przestępstw z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz z art. 244 k.k. i wymierzono mu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności.

Kasację od powyższego orzeczenia odwoławczego wniósł obrońca skazanego. W nadzwyczajnym środku zaskarżenia podniósł zarzuty rażącego

naruszenia prawa procesowego i materialnego, postulując uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Analiza kasacji w korelacji z lekturą uzasadnienia Sądu Okręgowego skłoniła Sąd Najwyższy do wypowiedzenia się na temat dopuszczalności wniesionej skargi. Przede wszystkim zauważyć trzeba, że w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i nie ingerował w ocenę dowodów, skarżący nie był uprawniony do podniesienia zarzutu wymierzonego w ustalenia faktyczne, co jednak uczynił, przez co uchybił treści art. 519 k.p.k. Do tego należało dodać zastrzeżenie odnośnie podniesienia zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i 2 k.k., który po pierwsze, uczynił kasację niespójną, a po drugie, w ogóle nie mógł zostać sformułowany ze względu na ograniczenie zawarte wprost w art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k.

Przechodząc do poszczególnych zarzutów, zacząć wypadało od ustalenia, że Sąd Okręgowy rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji i uczynił to wszechstronnie i wyczerpująco, więc już z tej racji należało wyraźnie stwierdzić brak rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. i zarzut ten ocenić jako oczywiście bezzasadny. Kontrola apelacyjna doprowadziła Sąd odwoławczy do wniosku, że orzeczenie Sądu Rejonowego oparte zostało na całokształcie materiału dowodowego, którego ocena pozostawała pod ochroną art. 7 k.p.k. Z pisemnych motywów wyroku Sądu odwoławczego wynika jednoznacznie, że bardzo wnikliwie badał on dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę wyjaśnień P. J. i nie dopatrywał się w niej nieścisłości, które mogłyby w konsekwencji podważyć ustalony stan faktyczny. Przypomnieć jedynie wypadało, że wyjaśnienia te były konsekwentne. Skazany ten od początku wskazywał na J. P. jako sprawcę, dokładnie opisał przebieg zdarzeń i podział ról w przestępczym procederze, nie pomijając przy tym swojej roli. Nie bez znaczenia było, że relacja ta korelowała z wyjaśnieniami złożonymi przez jego brata. Mając na względzie, że P. J. złożył rzetelne wyjaśnienia pozwalające na ustalenie stanu faktycznego w sprawie, pismo

przesłane przez niego do Sądu II instancji przed wydaniem wyroku odwoławczego nie mogło przynieść oczekiwanego skutku.

Odnosząc się do zarzutu oddalenia zgłoszonych wniosków dowodowych, wypadało wskazać, że argumentacja, jakoby wskazani świadkowie mogli diametralnie odmienić sytuację procesową skazanego, była niczym nieopartą deklaracją. Wobec tego prawidłowo postąpił Sąd Okręgowy, oddalając żądanie przesłuchania tych osób na rozprawie apelacyjnej na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. (str. 334). Na marginesie należało jedynie wskazać, że M. L. złożył zeznania przed Sądem Rejonowym i zostały one wciągnięte w poczet materiału dowodowego (k. 19 uzasadnienia SR) jako wiarygodne. Zeznanie to korespondowało z wyjaśnieniami P. J..

Szczegółowa kontrola procedowania Sądu Okręgowego w K. nie ujawniła żadnych błędów podczas prowadzenia postępowania odwoławczego. Pisemne motywy wyroku Sądu *ad quem* zostały sporządzone zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., wobec czego kasację w całej rozciągłości należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Ze względu na treść art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k. zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k. nie podlegał rozpoznaniu.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak w dyspozytywnej części orzeczenia, a kosztami obciążył skazanego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.